

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Mysticè quinam fugiatur, redeaturuè ad Deum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

cruce steterit, in principio tamē fugerunt simul omnes. Considerandum quoque tertio, quod de adolescente hic refertur, nesciri quis fuerit. Alij enim Ioannem, alij Iacobum, alij quendam ex domo ubi Christus coenauerat, tradunt fuisse. Condoledum quarto discipulorum est tristitia, qui fugerunt à Domino, à magistro, à patre, à charissimoque quem habebant in mundo, & cuius amore tam parentes, quam vniuersa quæ vel habebant, vel habere poterant, reliquerant: ideo iam ambulabant tanquam oues sine pastore, expositi periculis & aduersitatibus multis. Erant enim sicut orphani & pupilli.

Mysticè quoniam fugiatur, redeatur uè ad Deum.

Primo omnium admonemur non fugere à Christo. Fugit à Christo, qui propter rem quamuis mundanā timorem vè humanum, iustitiam aut veritatem relinquit. In omni mortali peccato à Christo receditur. Sunt qui propter commodum temporale, sunt item alij qui propter molestiam quamuis vitandam, à Christo recedunt. Et sunt qui tentationi succumbunt, Christum deserentes: quia fatigantur ex pugna & tædio diutius resistendi. Noli tu fatigari fili. Res tua agitur. Christus triginta tribus annis pro te molestias pertulit, & non est pertasus labores & fatigationes, quas pro peccatis tuis perpeffus est: & tu vna tentatione fatigatus deficis? Quin cogitas, quod dum molestiam & laborem breuem vis euitare, incidis in æternum? Secundo discite omnem humanam amicitiam instabilem atque fallacem. Discite nihil confidendum in homine. Atque ideo consolari debemus, si aduersitatis tempore à nobis recedant amici, aut deserant nos ij, in quibus fiduciam, vt in amicis habuimus: quandoquidem Christus ita sustinuit. Non igitur tristari, sed in occasionem hoc nobis conuertere debemus, spei nostræ non ponendæ in hominibus, sed in solo Deo, qui fidelis, constantissimusq; est semper amicus. Tertio, ex fuga discipulorum discere debemus, quam nihil sit in homine, & quam nemo sibi aliquid debeat boni de se promittere, quando hi electi apostoli tam familiares, tamq; bonæ voluntatis, tentatione victi sunt. Nam Petri vbi nunc illa fuit constantia, qua, si omnes etiam scandalizarentur, se non scandalizandum promisit? Ioannes quoque quomodo memor non fuit singularis prærogatiuæ, qua Christus illum dilexit, ne à magistro atque consanguineo fugeret? Aut vbi illa tam ipsius quam Iacobi fratris tunc erat constantia, promittentium se posse bibere calicem, quem erat Christus bibiturus? Thomas quoque quomodo ab illa deuotione refriguit, qua iam pridem discipulos alloquens, dum ad Iudæam redire vellet Dominus, dixerat: *Eamus & nos, & moriamur cum illo.* Et quid reliqui omnes discipuli, dum exijs qui Dominum simul quoq; sequebantur, quidam eorum scandalizati ab Iesu retrocessissent: Christusq; his suis secum manentibus, dixisset interrogans: *Nunquid & vos vultis abire?* quid responderunt? Nonne per os Petri dixerunt omnes: *Domine, ad quem iuimus? Verba vite æternæ habes.* Et intra non multas horas quid promiserunt Christo? nonne se paratos fore polliciti sunt cum eodem intrare carcerem & commori? Et quid modo? Nemo apprehenderat, nemo etiam eos lædere poterat, virtute verbi prohibentis, quod Christus dixerat, *Sinite vos abire:* solū magistrum impie tractari videntes, ipso relicto, fugiunt omnes. Nemo igitur de se aliquid præsumat, nemo in se confidat, sed timeamus omnes & in Christo solo confidamus. Quarto, apostoli li-

Adolescens
Christo fe-
quens quis
fuerit.

Quis mysti-
cè dicatur
fugere à
Christo.

Amicitia
humana
quam sic in-
stabilis &
fallax.

Nihil boni
habere ho-
minem a se.
Matth. 26.

Marc. 14.

Matth. 20.

Ioan. 11.

Ioan. 6.

Præsumen-
dum nō esse
homini de

cet fugerint, tamen ad Christum postea redierunt. Inde tu quoque disce, non
 semper iacendum in peccato. Si cecidisti, resurge. Si à Domino fugisti, redi
 ad illum. Pœnitendo de peccato, & malam reformando voluntatem, reditur.
 Dole quod fugisti, & propone posthac Domino fideliter constanterq; adhære-
 re. Non spernit Deus militem, licet ex prælio fugerit, ad se redeuntem. Scit
 multo plures esse socios mensæ, quam laboris & certaminis. Audi claman-
 tem: *Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* A la-
 bore reuocat & onere. Certè peccatum cuius hominum magnum imponit
 onus. Concupiscentijs verò seruire, aut velle satisfacere, quantus est labor?
 Ab hoc labore, ab hoc onere nos reuocans Dominus vult liberare. Si vocat,
 quomodo dedignaretur redeuntes suscipere: Noli timere, non improperebit
 fugam, non exprobrabit beneficia, non obijciat ingratitude. Non ipsum
 amarum inuenies. Quomodo igitur inuenies? pium, benignum, misericor-
 dem, occurrentem, te amplexantem, te osculantem, & pro reditu tuo festiui-
 tatem, hoc est, gaudium angelis suis in caelo instituentem. Recordare huius
 parabola in Euangelio, Christo declamante, proposita. Esto certissimus.
 Haudquaquam Dominus pijsimus illam retulisset parabolam, nisi tecum
 quoque redeunte ad se pari agere vellet modo. Vt quid igitur differs redire?
 Cras præparabo me, inquis, & illud cras iterum in aliud cras differs, idq; tam
 diu, donec hora qua non putabis, hominis filius veniat, & te imparatum, licet
 diu expectatum, ante iudicij sui tribunal sistat: & tunc senties terribiliter i-
 ratum iudicem, quem modo benignissimum noluisti agnoscere patrem. Re-
 di igitur dum pœnitendi tempus est: ambula dum dies est, dum lucem habes,
 ne tenebræ te inuoluant.

IESUS AD ANNAM DUCITVR. Artic. XIV.

Ioan. 18. **E**T adduxerunt eum ad Annam primum. Erat enim socer
 Caiphæ, qui erat pontifex anni illius. Erat enim Caiphæ
 qui consilium dederat Iudæis, quod expedit vnum homi-
 nem mori pro populo.

HOMILIA XIV.

Ductio hæc quam fuerit dolorosa in-
 iuriæque. **C**Apto Domino Iesu, festinarant ij, qui illum ducebant, licet vtero para-
 tum & euntem, ad ciuitatem. Ibant autem ipsius ductores in via, Chri-
 stum in lutum, in lapides, & ad inuia deridentes. In itinere quoq; tra-
 hunt & retrahunt, cadunt & impellunt ambulantem. Heu quid pijsimus Ie-
 sus in hoc itinere passus est? ligatus enim erat, & sibi subuenire non poterat.
 Heu quoties in itinere ductus & ligatus, vno huc, altero illuc retrahente, ceci-
 dit? quoties dum cecidit, quia resurgere non potuit, super terram tractus est?
 Considera quoniam Iudæi quicquid in mentem sibi venerat, quo Christo ca-
 lumniam, infamiam, ignominiamq; potuissent inferre, nihil enim eorum o-
 miserunt. Vnde præsumendum est, innumera eos instigante diabolo exer-
 cuiisse supplicia in Christum. Sunt qui volunt Iesum, cum transire debuisset
 torrentem Cedron, per annem tractum, militibus per ponticulum euntibus:
 aquam quoque illi ad os intrasse, & horrido aquarum frigore affectum. Assu-

Tractum fuisse
 Christum
 per torrentem.

INUIT